

Évközi 25. vasárnap – 2014. szeptember 21. – A év

Egy szorgalmas, jó szándékú, de már egyre idősödő édesapa átadta egyetlen fiának a nagy kertjét, amelyet annyi éven át gondozott, művelt tisztességesen. Csakhogy szomorúan kellett látnia, hogy a fia egy ujjal sem nyúl hozzá a kerthez. A korábban szép, gazdagon termő földet most felverte a gaz, tele volt vakondtúrásokkal, nem is hasonlított korábbi önmagára. A fiú ugyanis apjával ellentétben egyáltalán nem volt szorgalmas. Mindig valami nagy csodára várt, valami hirtelen és nagyszabású szerencsés lehetőségre, ami majd gyorsan megtömi a zsebét különösebb munka és erőfeszítés nélkül. Az öreg édesapa nagyon fájlalta a fia tutyimutyiságát. Egy nap aztán magához hívatta a fiút és azt mondta neki. „Egyszer régen, még fiatal koromban egy láda kincset ástam el a kertemben, amit még a háború során zsákmányként szereztem. Félttem, hogy elrabolják tőlem, ezért soha nem ástam elő. Az a kincs most is ott van, csak sajnos már elfelejtettem, hogy konkrétan hová is ástam el. Ha megtalálsz, gazdag ember leszel!” A fiúnak felcsillant a szeme. No lám! Mindig egy ilyen alkalomra várt. Hátha igazat mond az apja! Egy próbát megér. Azzal ásót ragadott, s négyzetcentiméterről négyzetcentiméterre felásta a kertet, jó mélyen megforgatva a kemény, gazos talajt. A kincset persze nem találta meg. Csalódott volt ugyan, de ha már fel volt ásva a kert, elszórt benne némi veteménymagot és palántát. Legalább valami haszna legyen a dologból! És lám: néhány hónap múlva a kert gazdag termést hozott, amit a piacon jó áron tudott értékesíteni. A fiú örült a haszonnak, s ezúttal még gondosabban ásott, ültetett, öntözött. A következő években még többet termelt, és rövid idő alatt tisztességes haszonra tett szert. Az idős apa örvendezve dörzsölte a kezét: a gyermeke mégiscsak megtalálta a kincset a kertben, úgy, ahogyan ő remélte és megálmodta.

A jézusi példabeszédben megdöbbenő a Mennyei Atyát jelképező gazda önzetlensége: nem a saját érdekeit nézi elsősorban, hanem arra is gondja van, hogy a munkásoknak legyen kenyerre. Ha neki nincs is szüksége annyi munkáskézre, mégis meglátja, hogy a piacon ácsorgó, egyre reménytelenebb munkakeresőknek bizony szüksége lenne a napi betevő falatra. Mennyire elüt ez a magatartás a mai vállalkozók többségének mentalitásától, akik szeretnek mindent a lehető legkevesebb emberrel megoldani! Inkább agyonhajszoják a munkavállalókat, csak ne kelljen még több dolgozót felvenni és megfizetni. Ehhez képest különösen meglepő a szőlősgazda szeretete, odafigyelése a munkásokra, az ő érdekeikre.

Azonban ez szeretet okos szeretet: nem elégszik meg azzal, hogy odavet valami pénzt a nélkülözőnek. Ha csak valami ételt akarna nyomni a szájukba, akár szájalomból, akár a saját elismertségét növelni akarván, akkor odadobná nekik azt az egy-egy dénárt anélkül, hogy egy másodperc figyelmet is szentelne nekik a továbbiakban. Azonban ez a valóban gondoskodó szőlősgazda a tétlenségtől, az élet értelmetlenségétől is meg akarja menteni az embereket. Azt akarja, hogy tegyenek valamit a pénzért, dolgozzanak, nyújtsanak teljesítményt érte. Figyelembe veszi ugyan a különböző képességeket és lehetőségeket, de nem ad semmit valamiféle teljesítmény nélkül. Tudja, hogy a tétlenség, a lustaság nagyon sok bűnnek melegágya. Az élet értelmetlenségének érzése, az afőlötti fájdalom, hogy „senkinek sincs szüksége ránk, senkinek sem vagyunk jók semmire”, sokkal jobban megnyomorítja az embert, mint a testi nélkülözés. Az a tudat viszont, hogy valamit elértem, valamit én is nyújtottam – főleg ha méltányolják is azt – építi, gazdagítja az embert. Segíti abban, hogy kibontakoztassa önmagát, előhossa a benne lévő jót.

Isten jól tudja ezt, épp ezért neki ilyen az irántunk való szeretete. Vát tőlünk valamit, s nem csak úgy odaveti nekünk a boldogságot és megelégedettséget minden teljesítmény nélkül. Pedig milyen sokan erre számítanak Istentől! Halmozzon el minket gazdagsággal, egészséggel, jó kapcsolatokkal, sikerekkel, de lehetőleg nekünk ne kelljen tenni, áldozni érte semmit! Csakhogy ha valóban így történne, akkor mi semmit sem fejlődnénk, belsőleg nem

gazdagodnánk, nem lennénk többé, értékesebbé. És főként nem tudnánk kimutatni a szeretetünket mások felé azzal, hogy mi is teszünk értük valamit, viszonzzuk a jóságukat. Isten tehát okosan, helyesen szeret bennünket, amikor nem egyformán ugyan, de elvárásokat táplál velünk szemben. Vajon ilyen a szülők szeretete is gyermekeik iránt? Vagy a tanároké a diákjaik iránt? Bizony, nem kevés oktalanságot és kényelmességet látunk ezen a területen. Könnyebb mindent megtenni a gyerek helyett, kiharcolni neki azt, amiért pedig neki kellene megküzdenie. Nem szabad elfelejteni, hogy a komoly, képességek szerinti elvárás mindig a szeretet jele!